

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3710/2019
04.02.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Гордана Булатовић адвокат из ..., против туженог „Путеви“ АД Ужице, чији је пуномоћник Љубиша Павловић адвокат из ..., ради накнаде штете због мање обрачунате и исплаћене зараде, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1673/19 од 05.06.2019. године, у седници већа одржаној 04.02.2021. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1673/19 од 05.06.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1673/19 од 05.06.2019. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Ужицу П1 1025/15 од 22.02.2019. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да му тужени на име неисплаћеног дела зараде за период од 01.11.2012. године до 31.10.2015. године исплати износ од 1.309.548,29 динара са законском затезном каматом на појединачне месечне износе наведене у овом ставу изреке, као неоснован. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 147.655,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности па до исплате, док је већи део тужбеног захтева за накнаду трошкова поступка преко досуђеног износа, одбијен као неоснован.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1673/19 од 05.06.2019. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Ужицу П1 1025/15 од 22.02.2019. године у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, укинута је пресуда Основног суда у Ужицу П1 1025/15 од 22.02.2019. године у обавезујућем делу става другог изреке и предмет у том делу враћен првотепеном суду на поновни поступак.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и

погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се о ревизији одлучи у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11...87/18), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је накнада штете на име неисплаћеног дела зараде тужиоцу. О овом праву тужиоца и висини тражене накнаде судови су одлучили у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним правним основом, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате на име накнаде штете због неисплаћеног дела зараде поднета је 21.12.2015. године, а поднеском од 14.03.2017. године тужилац је преиначио тужбу повећањем захтева. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 1.309.548,29 динара, што према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе представља износ испод 40.000 евра.

С обзиром на то да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена применом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**